

Agatha Christie

UUSI
HERCULE POIROT
-MYSTEERI

KOLME
NELJÄSTÄ

WSOY

SOPHIE HANNAH

Agatha Christie

UUSI HERCULE POIROT -MYSTEERI

KOLME NELJÄSTÄ

KIRJOITTANUT

SOPHIE HANNAH

SUOMENTANUT TERHI VARTIA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ollaan niin kuin pääskysel -laulu operetista Mustalaisruhtinatar,
suomenkieliset sanat Jalmari Finne

Englanninkielinen alkuteos

The Mystery of Three Quarters

Copyright © 2018 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature

are registered trademarks of Agatha Christie

Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

www.agathachristie.com

Sophie Hannah asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Suomenkielinen laitos © Agatha Christie Limited 2019

ISBN 978-951-0-43729-2

Painettu EU:ssa

*Faith Tilleraylle
joka on antanut kaikkensa
ja opettanut minulle paljon*

KIITOKSET

Olen valtavan kiitollinen seuraaville henkilöille:

James Prichard, Mathew Prichard ja kaikki muut Agatha Christie Limited -yhtiössä, David Brawn, Kate Elton ja kaikki muut HarperCollins UK -kustantamossa, agenttini Peter Straus tiimeineen Rogers, Coleridge & White -kustantamossa, ihana kustantajani William Morrow New Yorkissa ja kaikki Poirot-kustantajani eri puolilla maailmaa, joiden ansiosta kirjani ovat levinneet laajalle, Chris Gribble, joka luki ja innosti kriittisessä alkuvaiheessa, Emily Winslow, joka teki tarkkoja ja korvaamattoman arvokkaita korjausehdotuksia, kuten aina, Jamie Bernthal-Hooker, joka auttoi miljoonin tavoin vedosten lukemisesta tutkimustyöhön ja kirjan nimen ideointiin, Faith Tilleray, joka suunnitteli minulle mahtavan uuden verkkosivuston ja josta sitten tuli markkinointiguruni, sekä perheeni – Dan, Phoebe, Guy... ja tässä tapauksessa etenkin Brewster-koira, syistä jotka jokainen tämän kirjan lukija ymmärtää!

Kiitos myös nimikilpailun voittajille Melanie Voutille ja Ian Mansonille, jotka keksivät nimet Peter Vout ja Hubert Thrubwell. Hienoja nimiä molemmat! Suurkiitos myös kaikille lukijoille, jotka pitivät *Nimikirjainmurhista* ja *Suljetusta arkusta* ja ovat kertoneet siitä minulle viestein ja tviitein – teidän innostuksenne antaa työlleni merkityksen.

Sisällys

ENSIMMÄINEN NELJÄNNES	11
1. Poirotia syytetään	13
2. Sietämätön provokaatio	21
3. Kolmas henkilö	28
4. Joukkoon kuulumaton?	37
5. Viallinen kirjain	52
6. Köysi-Rowland	58
7. Vanha vihamies	66
8. Poirot antaa ohjeita	73
9. Neljä alibia	77
TOINEN NELJÄNNES	91
10. Joitakin tärkeitä kysymyksiä	93
11. Beryllinvihreä	101
12. Monta kelvotonta alibia	108
13. Koukussa	118
14. Combinghamin kartanossa	125
15. Mahdollisen rikoksen tapahtumapaikka ..	134
16. Mies jolla oli tilaisuus	141
17. Poirotin temppu	152

18. Rouva Dockerillin havainto	165
19. Neljä uutta kirjettä	172
 KOLMAS NELJÄNNES	 179
20. Kirjeet saapuvat	181
21. Kirjoituskoneiden päivä	189
22. Yksinäinen keltainen kakunpala	192
23. Pahoja aikeita	197
24. Vanha vihanpito	209
25. Poirot palaa Combinghamin kartanoon	216
26. Kirjoituskonekoe	230
27. Rannekoru ja viuhka	234
28. Epäuskottava tunnustus	241
29. Odottamaton made	246
30. Kolmen neljänneksen arvoitus	251
 NELJÄS NELJÄNNES	 265
31. Viesti herra Porrotille	267
32. Missä Kingsbury on?	273
33. Tahroja pyyhkeessä	280
34. Rebecca Grace	289
35. Perhesiteitä	298
36. Todellinen syyllinen	309
37. Testamentti	320
38. Köydetön Rowland	328
39. Uusi kirjoituskone	332

ENSIMMÄINEN NELJÄNNE

1. LUKU

Poirotia syytetään

Hercule Poirot hymyili havaitessaan, kuinka täydellisen symmetrisesti hänen autonkuljettajansa pysäköi ajoneuvon. Järjestyksen ystävänä Poirot tunsu suurta tyydytystä, kun auto oli suorassa linjassa hänen asuintalonsa Whitehaven Mansionsin sisäänkäyntiin nähden. Auton nokan keskikohdasta olisi voinut vetää suoran viivan rakennuksen ulko-ovien keskelle.

Poirot oli palaamassa kotiin lounaalta, joka oli ollut *très bon divertissement*: erinomaista ruokaa erinomaisessa seurassa. Hän nousi autosta, kiitti kuljettajaa sydämellisesti ja oli oikeissa astella kohti ovea, kun hänet äkkiä valtasi merkillinen tunne (kuten hän itse sitä kuvaili), että jokin hänen takanaan vaati huomiota.

Poirot kääntyi, vaikkei odottanut näkevänsä mitään tavallisuudesta poikkeavaa. Helmikuinen päivä oli vuodenaikaan nähden leuto, mutta ehkäpä kevyt viima oli saanut ilman väreilemään hänen ympärillään.

Pian Poirot kuitenkin sai huomata, ettei merkillinen tunne suinkaan ollut säätilan aiheuttamaa, vaikkakin häntä kohti riipeästi askeltava tyylikäs nainen oli muodikkaasta vaaleansinisestä hatustaan ja päällystakistaan huolimatta kuin itse luonnonvoima kaikessa hurjuudessaan. »Suoranainen pyörremyrsky», Poirot mutisi itseksensä.

Poirot ei pitänyt naisen hatusta. Hän oli nähnyt niitä kaupungilla ennenkin: pieniä, koristelemattomia pähineitä, jotka oli

painettu syvälle päähän kuin kankaiset suihkumyssyt. Pitäähän hatussa olla lieri tai edes jonkinlainen somiste, Poirot tuumi. Ainakin sen pitäisi tehdä muutakin kuin vain peittää pää. Vaikka ennen pitkää hän toki tottuisi näihin nykyajan päähineisiin – ja siinä vaiheessa muoti taas muuttuisi, kuten aina käy.

Sinisiin puetun naisen huulet liikkuivat, vaikkei mitään ääntä kuulunut. Näytti siltä kuin hän olisi harjoitellut, mitä sanoa, kun viimein tavoittaisi Poirotin. Sillä Poirot oli selvästikin hänen kohteensa. Nainen näytti siltä kuin saattaisi suorastaan tehdä Poirotille jotakin epämiellyttävää riittävän lähelle päästyään. Poirot astahti taaksepäin, kun nainen ryntäsi häntä kohden kuin vauhkootunut karjalauma, joka tosin koostui vain tästä yhdestä naisesta.

Naisella oli tummat, kiiltävät hiukset. Kun hän seisahtui suoraan Poirotin eteen, Poirot huomasi, ettei tämä ollutkaan niin nuori kuin miltä oli kauempaa näyttänyt. Päinvastoin, naisen täytyi olla jo yli viidenkymmenen. Ehkä jo kuusikymmenvuotias. Keski-ikäinen rouva, joka osasi taidokkaasti peittää rypynsä. Silmät olivat hätkähdyttävän siniset olematta vaaleat tai tummat.

»Oletteko te Hercule Poirot?» nainen tivasi kovaäänisesti kuiskaten. Poirot pani merkille, että nainen halusi ilmaista vihaa muiden kuitenkaan kuulematta, vaikkei lähistöllä edes ollut ketään.

»*Oui*, madame. Minä se olen.»

»Kuinka te kehtaatte? Kuinka te kehtaatte lähettää minulle sellaisen kirjeen?»

»Suokaa anteeksi, madame, mutta emme liene tavanneet aiemmin.»

»Älkää viitsikö teeskennellä viatonta! Olen Sylvia Morale. Kuten vallon hyvin tiedätte.»

»Nyt toki tiedän, kun juuri sen kerroitte. Hetki sitten en kuitenkaan tiennyt. Mainitsitte jonkin kirj-»

»Siis pakotatteko te minut toistamaan solvauksenne julkisella paikalla? Olkoon menneeksi sitten. Sain tänä aamuna kirjeen, äärimmäisen vastenmielisen kirjeen, jonka te olitte allekirjoittanut.» Nainen tökkäsi ilmaa etusormellaan, joka olisi osunut Poirotia rintaan ellei hän olisi ehättänyt astahtaa sivuun.

»*Non, madame ...*» Poirot yritti esittää vastalauseen, mutta se jäi vain yritykseksi.

»Siinä kirjeen irvikuvassa te syytitte minua murhasta. *Murhasta!* Minua! Sylvia Moralea! Väititte voivanne todistaa syyllisyyteni, ja neuvoitte minua menemään välittömästi poliisin puheille ja tunnustamaan rikokseni. Kuinka te kehtaatte? Ette voi todistaa yhtikäs mitään minua vastaan siitä yksinkertaisesta syystä, että olen syytön. En ole tappanut ketään. En ole koskaan tavannut ihmistä, jolla olisi vähemmän taipumusta väkivaltaisuuteen kuin minulla. Enkä ole ikänäni kuullut kenestäkään Barnabas Pandysta!»

»Barnab—»

»On aivan hirvittävää, kuinka te kaikista maailman ihmisistä voitte syyttää juuri minua! Aivan hirvittävää. En kerta kaikkiaan suvaitse sitä. Kääntyisin mieluusti lakimieheni puoleen tässä asiassa, mutta en halua hänen tietävän, miten minut on häpäisty. Saatan kyllä mennä poliisin puheille. Millaista mustamaalausta! Miten loukkaavaa! Minun asemassani olevaa naista kohtaan!»

Sylvia Morale jatkoi samaan tapaan vielä tovin. Hän sihisi ja pihisi raivokkaasti kuiskatessaan. Ääni toi Poirotin mieleen äänekkäät, pyörteiset vesiputoukset, joita hän oli matkoillaan nähnyt: vaikuttavia katsella, mutta herpaantumattomuudessaan suorastaan pelottavia. Ne virtaavat loputtomiin.

Kun Poirot viimein sai suunvuoron, hän sanoi: »Madame, olkaa hyvä ja uskokaa, etten ole moista kirjettä kirjoittanut. Mikäli sellaisen olette saanut, minä en sitä lähettänyt. Enkä minäkään ole koskaan kuullut kenestäkään Barnabas Pandysta. Sen nimi-

sen miehen murhastako se kirjeen kirjoittaja, kuka lieneekään, teitä syyttää?»

»Tehän sen kirjoititte, eikä kannata ärsyttää minua yhtään enempiä teeskentelemällä muuta. Oliko se Eustace, joka teidät siihen houkutteli? Tiedätte molemmat vallan hyvin, etten ole tappanut yhtään ketään ja olen niin syytön kuin syytön voi olla! Te ja Eustace olette hautoneet yhdessä suunnitelman minun järkeni menoksi! Juuri tällaista häneltä voikin odottaa, ja myöhemmin hän epäilemättä väittää koko juttua pelkäksi pilaksi.»

»En tunne ketään Eustace-nimistä henkilöä, madame.» Poirot yritti edelleen parhaansa mukaan puhua järkeä, vaikka olikin jo selvää, ettei mikään, mitä hän sanoi, saisi naista muuttamaan mieltään.

»Pitää itseään niin nokkelana – kuin olisi Englannin nokkelin mies! – ja aina se kamala naama inhottavassa virneessä. Paljonko hän maksoi teille? Kirjeen täytyy olla hänen ajatuksensa. Ja te hoiditte likaisen työn hänen puolestaan. Te, kuuluisa Hercule Poirot, johon uskollinen ja uuttera poliisimme luottaa. Olette pelkkä huijari! Miten saatoittekin? Solvata nyt sillä tavalla hyvämaineista naista! Eustace tietysti tekisi mitä tahansa kukistaakseen minut. Mitä tahansa! Mutta mitä hän onkin teille minusta kertonut, kaikki on valhetta!»

Jos Sylvia Morale olisi ollut halukas kuuntelemaan, Poirot olisi voinut kertoa hänelle, ettei varmastikaan toimisi yhteistyössä kenenkään kanssa, joka piti itseään Englannin nokkelimpana miehenä, niin kauan kuin hän itse, Hercule Poirot, asui samassa maassa.

»Olkaa hyvä ja näyttäkää minulle kyseinen kirje, madame.»

»Kuvitteletteko te, että olisin säästännyt sen? Saatoin tuskin pidellä sitä kädessäni voimatta pahoin! Revin sen kappaleiksi ja heitin tuleen. Kunpa voisin heittää Eustacenkin tuleen! Sääli että moiset teot ovat lainvastaisia. On sanottava, että se joka sellai-

sen lain laati ei ole tavannut Eustacea. Jos vielä kerrankin herjaatte minua näin, menen suoraan Scotland Yardiin – en suinkaan tunnustamaan, koska olen täysin syytön, vaan syyttämään teitä, monsieur Poirot!»

Ennen kuin Poirot ehti muotoilla sopivaa vastausta, Sylvia Morale oli kääntynyt ja marssinut tiehensä.

Poirot ei huutanut hänen peräänsä. Hän seiso i hetken aloillaan ja pudisti ääneti päätään. Noustessaan portaita ovea kohti hän mutisi itsekseen: »Jos tuolla naisella ei ole taipumusta väkivaltaisuu teen, en halua tavata ketään, jolla on.»

Tilavassa ja ylellisessä asunnossa Poirotia odotti hänen miespalvelijansa George. Georgen vakavahko ilme muuttui säikähtäneeksi, kun hän näki Poirotin kasvot.

»Oletteko kunnossa, monsieur?»

»*Non*. Olen ymmällä, Georges. Sinä kun tunnet paikallisia seurapiirejä, niin onko nimi Sylvia Morale sinulle tuttu?»

»Vain nimi tosiaan, monsieur. Hän on edesmenneen Clarence Moralen leski. Erittäin hyvässä asemassa. Käsittääkseni hän kuuluu usean eri hyväntekeväisyysyhdistyksen johtokuntaan.»

»Entäpä Barnabas Pandy?»

George pudisti päätään. »Nimi ei ole tuttu. Olen perehtynyt lähinnä Lontoon seurapiireihin, monsieur. Mikäli herra Pandy asuu jossakin muualla ... »

»En tiedä hänen asuinpaikkaansa. En edes tiedä eläkö hän vai onko hänet kenties murhattu. *Vraiment*, en voisi tietää Barnabas Pandysta vähempää kuin tällä hetkellä tiedän – se olisi sula mahdottomuus! Mutta yritäpä sanoa se Sylvia Moralelle, joka kuvittelee minun tietävän tuosta miehestä kaiken! Sylvia Morale luulee, että olen lähettänyt hänelle kirjeen, jossa syytän häntä Barnabas Pandyn murhasta, vaikka kielsin kirjoittaneeni moista kirjettä. En kirjoittanut sitä. Enkä ole lähettänyt minikäänlaista muutakaan postia madame Sylvia Moralelle.»

Poirot riisui hattunsa ja takkinsa vähemmän huolellisesti kuin yleensä ja ojensi ne Georgelle. »Ei ole mukavaa joutua syytetyksi sellaisesta mitä ei ole tehnyt. Valheet pitäisi pystyä sivuuttamaan, mutta jotenkin ne asettuvat mieleen ja aiheuttavat ikään kuin aavesyällisyyttä – kuin omantunnon olisi vallannut aave! Kun toinen kerran on varma syyllisyydestä, alkaa itsekin uskoa siihen, vaikka vallan hyvin tietää olevansa syytön. Alan ymmärtää, Georges, miksi ihmiset tunnustavat rikoksia, joihin eivät ole syyllistyneet.»

George näytti epäluuloiselta, kuten hänellä oli tapana. Englantilainen tahdikkaus, Poirot oli pannut merkille, näytti usein epäluulolta. Moni mitä kohteliaain englantilainen mies tai nainen, joita hän oli vuosien varrella tavannut, näytti siltä kuin heitä olisi käsketty suhtautumaan epäluuloisesti kaikkeen kuulemaansa.

»Haluaisitteko juoda jotakin, monsieur? Ehkäpä *sirup de menthe*, jos sopii ehdottaa?»

»*Oui*. Erinomainen ajatus.»

»Haluaisin myös kertoa, monsieur, että teillä on vieras. Tuonko juomanne saman tien, ja pyydän häntä odottamaan vielä hetken?»

»Vierasko?»

»Niin, monsieur.»

»Mikä hänen nimensä on? Ei kai vain Eustace?»

»Ei, monsieur. Hänen nimensä on herra John McCrodden.»

»Ahaa! Mikä helpotus. Ei siis Eustace. Saatan vielä elätellä toivoa, että madame Moralen ja hänen Eustacensa aiheuttama painajainen on hälvennyt eikä enää palaa kiusaamaan Hercule Poirotia! Kertoiko monsieur McCrodden, mitä hänen asiansa koskee?»

»Ei kertonut, monsieur. Tosin minun on syytä varoittaa teitä, että hän vaikutti... vihaiselta.»

Poirot huokaisi. Tavattoman miellyttävän lounaan jälkeen iltapäivä oli alkanut kulkea kehnompaan suuntaan. Tosin John

McCrodden tuskin onnistuisi olemaan yhtä piinallinen kuin Sylvia Morale.

»Nautin *sirop de menthen* myöhemmin ja tapaan monsieur McCroddenin ensin», Poirot sanoi Georgelle. »Nimi kuulostaa tutulta.»

»Mahtaako mielessänne olla asianajaja Rowland McCrodden, herra?»

»*Mais oui, bien sûr*. Köysi-Rowland, pyövelin paras ystävä – vaikka sinä olet liian hyvätapainen käyttääksesi hänestä tuota liikanimeä, joka sopii hänelle kovin hyvin. Köysi-Rowland se pitää hirttopaikan kiireisenä.»

»Hän on tuonut monta rikollista oikeuden eteen, monsieur», totesi George tahdikkaaseen tapaansa.

»Ehkäpä John McCrodden on hänelle sukua», Poirot sanoi. »Annahan kun asetun, ja tuo hänet sitten puheilleni.»

George ei kuitenkaan ennättänyt tehdä asialle mitään kun John McCrodden jo määrätietoisesti asteli Poirotin huoneeseen ilman turhia esittelyjä. Hän marssi miespalvelijan ohi ja asettui seisomaan keskelle mattoa jähmettyneenä kuin olisi lähetetty esittämään patsasta.

»Olkaa hyvä, monsieur, ja käykää istumaan», Poirot sanoi hymyillen.

»Ei kiitos», vastasi McCrodden. Hänen äänensävyensä oli ylimielisen viileä.

Poirot arveli miehen olevan noin nelissäkymmenissä. Hänen kasvoissaan oli komeutta, jota yleensä tapaa vain taideteoksissa. Kuin taidokas kuvanveistäjä olisi muotoillut hänen piirteensä. Poirotin oli vaikea sovittaa kasvoja miehen vaatteisiin, jotka olivat nukkavierut ja tahraiset. Viettikö mies kenties yönsä puistonpenkeillä? Eikö hänellä ollut kotia ja siihen kuuluvia mukavuuksia? Poirot mietti, yrittikö McCrodden mahdollisesti häivyttää Luojan hänelle lahjoittamat edut – suuret vihreät silmät ja kullanvaaleat hiukset – näyttämällä mahdollisimman vastenmieliseltä.

McCrodden tuijotti Poirotia vihaisesti. »Sain kirjeenne», hän sanoi. »Se saapui tänä aamuna.»

»Joudun valitettavasti kumoamaan väitteenne, monsieur. En ole lähettänyt teille kirjettä.»

Seurasi pitkä, vaivaantunut hiljaisuus. Poirot ei halunnut vetää hätköityjä johtopäätöksiä, mutta hän arveli jo tietävänsä, mihin suuntaan keskustelu etenisi. Vaikka eihän se voinut olla mahdollista! Miten se edes voisi olla? Hän oli kokenut samaa aiemmin vain unissaan: uhkaavan tunteen siitä, että oli joutunut ahdinkoon, jossa ei ollut mitään järkeä ja johon ei saisi järkeä vaikka mitä tekisi.

»Mitä saamassanne kirjeessä sitten sanottiin?» hän kysyi.

»Pitäisihän teidän tietää, kun itse sen kirjoititte», vastasi John McCrodden. »Syytitte minua Barnabas Pandy -nimisen miehen murhasta.»

2. LUKU

Sietämätön provokaatio

»Pakko sanoa, että olin melkoisen pettynyt», McCrodden jatkoi. »Että kuuluisa Hercule Poirot alentuu moiseen joutavuuteen.»

Poirot oli hetken vaihi. Oliko hän ehkä valinnut sanansa väärin, kun ei ollut saanut Sylvia Moralea kuuntelemaan järkipuhetta? Siinä tapauksessa hänen olisi puhuteltava John McCroddenia selkeämmin ja vakuuttavammin. »Monsieur, *s'il vous plaît*. Uskon, että joku on lähettänyt teille kirjeen ja syyttänyt siinä teitä murhasta. Barnabas Pandyn murhasta. En kiistä tätä osaa tarinastanne. Mutta...»

»Teillä ei ole mitään oikeutta kiistää sitä», McCrodden keskeytti.

»Monsieur, olkaa hyvä ja uskokaa minua kun sanon, että saamanne kirje ei millään muotoa ole minun kirjoittamani. Hercule Poirotille murhassa ei ole mitään joutavaa. Haluaisin...»

»Eihän mitään murhaa ole edes tapahtunut», McCrodden keskeytti hänet taas katkerasti naurahtaen. »Tai jos onkin, niin poliisi on jo pidättänyt syyllisen. Tämä on taas näitä isäni lapsellisia temppejuja.» Sitten hän rypisti otsaansa kuin jokin ikävä asia olisi juolahtanut hänen mieleensä. »Paitsi jos se vanha peikko on vielä julmempi kuin luulin ja panisi oikeasti henkeni alttiiksi todellisen, ratkaisemattoman murhatapauksen vuoksi. Sekin lie-nee mahdollista. Niin häikäilemätön ja päättäväinen kuin hän

on...» McCrodden vaikeni ja jupisi sitten: »Kyllä vain. Onhan se mahdollista. Olisi pitänyt heti hoksata.»

»Onko isänne siis asianajaja Rowland McCrodden?» kysyi Poirot.

»On, kuten hyvin tiedätte.» John McCrodden oli jo ilmaissut pettymyksensä Poirotiin, ja siltä hän myös kuulosti – kuin Poirot olisi jokaisen sanansa myötä vajonnut alemmas hänen silmissään.

»Tunnen isänne vain hänen maineensa perusteella. Emme ole koskaan tavanneet, saati puhuneet keskenämme.»

»Teidän täytyy tietysti jatkaa teeskentelyänne», John McCrodden totesi. »Hän on takuulla maksanut teille sievoisen summan salatakseen oman osuutensa.» McCrodden katseli ympärilleen huoneessa, jonka hän näytti huomaavan vasta nyt. Sitten hän nyökkäsi kuin vahvistaakseen jotakin itselleen ja sanoi: »Rikkaat, jotka eivät rahaa tarvitse – kuten te, kuten isäni – haalivat sitä lisää keinoja kaihtamatta. Siksi en ole koskaan luottanut rahaan. Ja oikeassa olen ollut. Raha turmelee ihmisluonnon heti kun siihen tottuu, mistä te, monsieur Poirot, olette elävä esimerkki.»

Poirot ei voinut muistaa, että kukaan olisi koskaan sanonut hänelle mitään niin vastenmielistä, niin epäoikeudenmukaista ja henkilökohtaisesti loukkaavaa. Hän sanoi vaimeasti: »Olen koko elämäni pyrkinyt yhteiseen hyvään ja suojelemaan viattomia ja – ennen kaikkea! – aiheettomasti syytettyjä. Te kuulutte jälkimmäisiin, monsieur. Ja tänään niihin kuuluu myös Hercule Poirot. Minuakin syytetään aiheettomasti. Olen yhtä syytön saamanne kirjeen kirjoittamiseen ja lähettämiseen kuin te murhaan. Minä en liioin tunne ketään Barnabas Pandya. En kuollutta sen enempää kuin elävääkään Barnabas Pandya! Mutta tähän, ah, juuri tähän loppuvatkin yhtäläisyytemme, sillä kun te vakuutate syyttömyyttänne, minä kuuntelen. Ajattelen: 'Tämä mies saattaa puhua totta.' Kun minä puolestani...»

HERCULE POIROT TUTKII JÄLLEEN!

Mestarietsivä Hercule Poirot kokee epämieluisan yllätyksen kotiovelleen: äkäinen nainen tivaa, miksi Poirot on lähettänyt hänelle kirjeen, jossa häntä syytetään Barnabas Pandyn murhasta – mies kun on hänelle tuiki tuntematon. Poirot ei liioin ole koskaan kuullut Barnabas Pandystä. Kun käy ilmi, että kolmelle muullekin on Poirotin nimissä lähetetty samanlainen kirje, on käsillä mysteeri, joka tarjoaa haastetta jopa kirjallisuushistorian kuuluisimmille harmaille aivosoluille.

Kuka on kirjeiden takana?

Ja mikä vielä oleellisempaa, kuka on Barnabas Pandy ja onko hänet todella murhattu?

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43729-2